

Thư Gửi Ba

Đ.M. Nguyễn Hoàng Đào

Thưa Ba,

Thêm một “Father’s day”!... và con đã nhớ... Với con, Ba là tất cả - Ba luôn hiện hữu cùng con trong cuộc hành trình với những lời chỉ dạy. Đêm qua trăn trở và con viết thư này gửi Ba, cũng là cách giúp con vui lòng Ba ạ!...

Hôm gần ngày giỗ Má, con có về quê cùng hai chị. Vẫn theo con đường cũ, hướng lên thành và về phía núi. Hoa dại nở nhiều, như hoa ngũ sắc, hoa mua... và có cả trái rừng. Con đưa tay hái vài quả dại - chim chim, dú dẻ... và băng qua vài đám gai rừng. Nhờ dịp tảo mộ gần tết, người ta khai phá, nên từ xa, đã nhìn thấy cây xoài với cành lá sum suê ở giữa lưng đồi cùng các ngôi mộ.

Con đi theo lối mòn vắng lặng và nghĩ về Ba Má rất nhiều. Đã mấy mươi năm, giữa sương gió của đất trời, nhưng màu sắc của vòng gạch xây quanh như không hề thay đổi mấy. Đứng trước mộ phần, con nhìn mãi hai di ảnh trên bia

mộ, là hình duy nhất mà con có (từ thể căn cước của Ba Má), còn các hình khác đã trôi theo dòng Sông Ba trên con đường số 7.

Sau này, trong một dịp về quê, khi đến thăm gia đình chú Bốn. Chú luôn nhắc về Ba với lòng kính trọng của một

cậu học trò và cũng là người bà con. Chú cho con xem tấm hình chụp nhiều người trong ngày cưới của cô con gái đầu, trong đó có Ba và anh. Ba, với bộ đồ veston

đen và mái tóc bạc, đứng ở hàng thứ hai., trông rất oai vệ. Đó là tấm hình thứ hai con còn lưu giữ.

Cách đây vài năm, gia đình cải táng, đưa Má từ Saigon về quê. Đó là điều mừng, nên làm, nhưng trên suốt chặng đường xe chạy, con cứ khóc. Khóc thật nhiều khi nhìn cảnh vật bên đường và nghĩ đến những sự vất vả mà Ba Má từng chịu đựng, hết lòng hy sinh, lo cho các anh chị và con. Nay, cuộc sống của ai cũng ổn định, nhưng không thể nào đền đáp được công ơn trời biển của Ba Má.

Quê mình hôm con về, thời tiết rất là nóng. Dòng người ra biển lúc sáng

và chiều rất đông. Còn con, vẫn là người luôn nhìn về phía xa, ngắm bình minh lên dần sau núi, lan tỏa những sợi tơ vàng lung linh trên biển. Nỗi nhớ dâng tràn. Nhớ, khi còn học bậc tiểu, trung học, Ba và con cùng về đây vào những dịp hè. Lúc ấy, chưa có bờ kè đá, mực nước không cao. Mỗi chiều, con thường dầm chân trong biển và đi dần về phía xa...

Kỷ niệm về Ba - không bao giờ kể hết, nhưng mỗi khi về quê gặp chú Bốn, chú Thử... là con được nghe thêm nhiều câu chuyện kể với những tình cảm thân thương và kính trọng. Nhất là chú Bốn, cứ gọi Ba là “Thầy”. Ba từng là thầy giáo và luôn mong ước con cũng là người như vậy. Nhưng, Ba đã

không chờ con đến lúc ra trường!... Ba mất - là một trong những niềm đau to lớn nhất trong cuộc đời con và hôm nay, với dòng thư này, con gửi Ba với nỗi lòng thương nhớ!...

Nguyễn Hoàng Đào - Đêm 13/06/2014

